

[Ib Christensen]

om, det er faktisk noget folk selv skulle kunne afgøre.

Derfor er det ganske logisk, at vedrørende alle disse love vil vi altså søge muligheden prøvet for at sende dem til folkeafstemning. Så kan arbejdsministeren få konstateret, om han har folket bag sig. Det kunne jo også passende være således, at socialdemokratiet og venstre måske ville medvirke til at få lovene sendt til folkeafstemning, for hvis befolkningen står bag ved regeringens indgreb, ja, så lad os da prøve det ved folkeafstemning. Hvis arbejdsministerens parti modsætter sig folkeafstemningskravet, så kan hans udtalelse om, at befolkningen står bagved, selvfølgelig ikke tages alvorligt mere.

Jeg konstaterer, at retsforbundet er det eneste parti, der vender sig mod samtlige disse indgreb. De såkaldt liberale partier vil gerne lave lønindgreb og løndiktater. De vil ikke gribe ind mod avancer og udbytter og arbejdsfri gevinster. De socialistiske partier vil gå imod løndiktat, og det er prisværdigt, men man har ikke noget imod at gribe ind med avancereguleringer o. lign. Retsforbundet står altså med den klareste profil i hele denne sag, vi stemmer imod samtlige forslag.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg tager en passus i mit foregående indlæg én gang til – ikke for prins Knud.

Det er åbenbart nødvendigt for efterfølgeren, hr. Ib Christensen, at få fastslået, at nogle danske erhvervsvirksomheder kan tage den lønstigning, der her er tale om, nogle kan ikke uden at bukke under. Helhedsvurderingen kan folketingset foretage, og den helhedsvurdering kan vi foretage i kraft af, at vi har haft negativ betalingsbalance 16 år i træk, i kraft af arbejdsløshedstallene. Det viser entydigt, at det danske erhvervsliv som helhed ikke kan tage nogen omkostningsstigning, og dér skal folketingset sørge for, at der ikke kommer nogen omkostningsstigning, og midlet er skattnedsættelser. Det står ikke til rådighed for forhandlerne på arbejdsmarkedet, derfor kan det ikke løses på det, som hr. Ib Christensen kalder den liberale facon, det kan kun løses af folketingset. Derfor ligger løsningen i 1979 i folketingset, og den vil formentlig også ligge i folketingset i 1981, og det skal vi forberede ordentligt.

(Kort bemærkning).

Ib Christensen (DR):

Hele dette udviklingsforløb viser netop, at folketingset ikke kan løse problemerne, og at man ikke kan føre nogen indkomstpolitik eller omkostningsdæmpende politik, uden at begge arbejdsmarkedets parter er indforstået med det. Det er ingen af arbejdsmarkedets parter i denne situation, så derfor kan det ikke nytte. Hr. Glistrups indkomstpolitiske bestræbelser er altså dømt til at mislykkes.

Kurt Hansen (VS):

Dette indgreb, som er et alvorligt angreb på lønarbejderne, vil VS naturligvis stemme imod. Indgrebet indeholder reallønsnedgang, arbejdsløshed og øget udbytning af arbejdskraften. Det er alt i alt en meget dårlig løsning for arbejderklassen. Derudover må man forvente, at der kommer finanspolitiske stramminger til efteråret. Vi er mange, der heroppefra under såvel første- som anden- og nu også her under tredjebehandlingen har påpeget dette med finanspolitiske stramminger til efteråret. Regeringen har ikke demteret det. Vi kan altså klart forvente, at der ligger yderligere angreb på reallønnen og venter lige omkring hjørnet.

Skal vi se dette på lidt længere sigt, så er det et yderst dystert perspektiv, der tegner sig. Grundlaget for den indkomstpolitik og lønsækningspolitik, som man fører her, vil simpelt hen være, at man udvikler dette samfund i en mere totalitær retning. Overenskomstindgreb såvel som indkomstpolitik i al almindelighed er med til at undergrave fagbevægelsens troværdighed som forhandlings- og kamporganisation for medlemmernes løn- og arbejdsforhold.

Ved de seneste tre overenskomstfornyelser er der blevet grebet ind. Det er helt ude af trit at kalde disse indgreb for overenskomster. Der er ikke tale om en aftale mellem to parter, der har forhandlet sig frem, hvad der normalt vil være tilfældet, hvis der er tale om en overenskomst. Der er alene tale om et diktat; en form for permanent voldsret har folketingset gjort sig selv til. Dette mener jeg dokumenteres ved, at en lang række overenskomster forlænges, uden at der overhovedet har været mulighed for at komme i gang med forhandlingerne. Lad bryggeriområdet, sømandsområdet være nogle ek-